

Si la nostra resposta són les excuses, ¿quina mena de cristians som? 1r Diumenge d'Advent

Dv, 25/11/2016 per Josep Lluell

[Les homilies a Sant Felip Neri](#)

Diumenge 1r d'Advent. Cicle A.

Barcelona, 27 de novembre de 2016

Un dia, la història apassionant del homes s'acabarà com s'acaba inevitablement la vida de cadascú de nosaltres. Els evangelis posen en boca de Jesús un discurs sobre aquest final i sempre destaquen la mateixa exhortació:

- vigileu
- estigueu alerta
- viviú desperts.

Les primeres generacions cristianes varen donar molta importància a aquesta recomanada vigilància.

Sentien, experimentaven el risc d'oblidar-se de Jesús i no volien que els trobés adormits.

Des d'aleshores han passat molts segles.

Com vivim els cristians d'avui?

Seguim desperts o ens hem anat adormint a poc a poc?

¿Vivim atrets per Jesús o bé distrets per tota mena de qüestions secundàries?

¿El seguim a Ell o hem après a viure a l'estil de tothom, a l'estil de la majoria: superficials i frívols?

Què significa vigilar?

Vigilar és el despertar de la inconsciència.

Vivim el somni de ser cristians quan, en realitat, moltes vegades els nostres interessos, actituds, estils de viure no són els de Jesús.

Aquest somni ens protegeix de buscar la nostra conversió personal i la de l'Església. Sense desvetllar-nos, seguirem enganyant-nos a nosaltres mateixos.

Què significa vigilar?

Vigilar és viure atents a la realitat

- escotar els gemecs dels que pateixen
- sentir l'amor de Déu per la vida
- viure més atents a la seva vinguda, a nosaltres, a la nostra societat, a la terra sencera.

Sense aquesta sensibilitat no és possible caminar darrera els passos de Jesús.

La veritat és que vivim immunitzats a les crides de l'Evangelí.

Tenim cor, però se'ns ha endurit.

Tenim oïdes, però no escolten el que Jesús escoltava.

Tenim ulls, però ja no veiem la vida com Ell la veia. No mirem les persones com Ell les mirava.

Si no ens desvetllem, a tots ens pot passar el mateix que a aquells de la paràbola que, a la fi dels temps, encara preguntaven: "Senyor, ¿quan us veiérem famolenc, assedegat o foraster o nu o malalt o a la presó i no us assistirem?"

Estiguem alerta que els que ens necessiten estan al nostre costat.
I en els que ens necessiten hi ha Déu esperant la nostra ajuda, esperant la nostra responsabilitat, esperant el nostre compromís personal.

Si la nostra resposta són les excuses, ¿quina mena de cristians som?